

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (nionde avdelningen)

den 18 januari 2017*

”Begäran om förhandsavgörande — Direktiv 2003/96/EG — Beskattning av energiprodukter och elektricitet — Skattenedsättningar — Materiellt tillämpningsområde — Lättnader med avseende på de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet — Artikel 17 — Energiintensiva företag — Lättnader som endast beviljas sådana företag i tillverkningsindustrin — Tillåtet”

I mål C-189/15,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Consiglio di Stato (Högsta förvaltningsdomstolen, Italien) genom beslut av den 17 mars 2015, som inkom till domstolen den 24 april 2015, i målet

Istituto di Ricovero e Cura a Carattere Scientifico (IRCCS) – Fondazione Santa Lucia

mot

Cassa conguglio per il settore elettrico,

Ministero dello Sviluppo economico,

Ministero dell’Economia e delle Finanze,

Autorità per l’energia elettrica e il gas,

ytterligare deltagare i rättegången:

2M SpA,

meddelar

DOMSTOLEN (nionde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden E. Juhász samt domarna C. Vajda (referent) och C. Lycourgos,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

* * Rättegångsspråk: italienska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Istituto di Ricovero e Cura a Carattere Scientifico (IRCCS) – Fondazione Santa Lucia, genom G. Pellegrino, avvocato,
- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av A. Vitale och P. Gentili, avvocati dello Stato,
- Europeiska kommissionen, genom K. Herrmann, M. Owsiany-Hornung och F. Tomat, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 21 april 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 17.1 i rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet (EUT L 283, 2003, s. 51).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Istituto di Ricovero e Cura a Carattere Scientifico (IRCCS) – Fondazione Santa Lucia (ett institut som erbjuder sjukhusvård och tillhandahåller hälso- och sjukvårdstjänster samt bedriver medicinsk forskning – Stiftelsen Santa Lucia, nedan kallad stiftelsen), å ena sidan, och Cassa congruaglio per il settore elettrico (utjämningsfond för elsektorn, Italien), Ministero dello Sviluppo economico (ministeriet för ekonomisk utveckling, Italien), Ministero dell'Economia e delle Finanze (ekonomi- och finansministeriet, Italien) samt Autorità per l'energia elettrica e il gas (el- och gasmyndigheten, Italien), å andra sidan. Målet avser de behöriga italienska myndigheternas beslut att inte låta stiftelsen omfattas av de nationella bestämmelserna om lättnader med avseende på de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet (nedan kallade de allmänna kostnaderna för elsystemet).

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 I skälen 9, 10 och 11 i direktiv 2003/96 anges följande:
 - ”(9) Medlemsstaterna bör ges den flexibilitet som är nödvändig för att en politik anpassad till deras nationella förhållanden skall kunna utformas och genomföras.
 - (10) Medlemsstaterna önskar införa eller bibehålla olika typer av skatter på energiprodukter och elektricitet. Med hänsyn till detta bör medlemsstaterna tillåtas att iaktta gemenskapens minimiskattenivåer genom att inbegripa de sammanlagda skatter som tas ut i fråga om samtliga indirekta skatter enligt eget val (med undantag av mervärdesskatt).
 - (11) Det är medlemsstaternas angelägenhet att besluta om skattesystem som inrättas i samband med genomförandet av denna gemenskapsram för beskattning av energiprodukter och elektricitet. Medlemsstaterna kan i detta avseende besluta att inte öka den samlade skattebördan om de anser att genomförandet av en sådan princip om skatteneutralitet skulle kunna bidra till omstrukturering och modernisering av deras skattesystem genom att uppmuntra beteenden som främjar ett bättre miljöskydd och ökad användning av arbetskraft.”

- 4 I artikel 1 i direktiv 2003/96 föreskrivs följande:

”Energiprodukter och elektricitet skall beskattas i medlemsstaterna i överensstämmelse med detta direktiv.”

- 5 I artikel 4 i detta direktiv föreskrivs följande:

”1. De skattenivåer som medlemsstaterna skall tillämpa på de energiprodukter och den elektricitet som anges i artikel 2 får inte underskrida de minimiskattenivåer som föreskrivs i detta direktiv.

2. I detta direktiv avses med *skattenivå* det samlade belopp som påförts i form av alla indirekta skatter (med undantag av mervärdesskatt) som beräknats direkt eller indirekt på kvantiteten av energiprodukter och elektricitet när de frisläppts för förbrukning.”

- 6 I artikel 8.2 i detta direktiv föreskrivs följande:

”Denna artikel skall gälla för följande industriella och kommersiella ändamål:

...

b) Stationära motorer.

c) Anläggningar och maskinell utrustning som används vid byggnadsverksamhet, väg- och vattenbyggnad samt offentliga arbeten.

...”

- 7 Artikel 11 i samma direktiv har följande lydelse:

”1. I detta direktiv avses med *yrkesmässig användning* den förbrukning varje företagsenhet har, fastställd i enlighet med punkt 2, som självständigt och oberoende av plats tillhandahåller varor och tjänster oavsett vilket syfte eller resultat den ekonomiska verksamheten skall ha.

Ekonomisk verksamhet omfattar all verksamhet som bedrivs av producenter, återförsäljare och personer som tillhandahåller tjänster, däribland gruvarbete, jordbruksverksamhet och verksamhet inom fria yrken.

...

2. Enligt detta direktiv kan företagsenheten inte vara mindre än en del av ett företag eller en juridisk person som till sin organisation utgör ett oberoende företag, det vill säga en enhet som kan driva verksamhet med egna medel.

...

4. Medlemsstaterna får begränsa omfattningen av den lägre skattenivån vid yrkesmässig användning.”

- 8 I artikel 17.1 i direktiv 2003/96 föreskrivs följande:

”Under förutsättning att ett genomsnitt av de minimiskattenivåer som föreskrivs i detta direktiv iakttas för varje företag, får medlemsstaterna tillämpa skattenedsättning för förbrukning av energiprodukter som används för uppvärmning eller för ändamål som anges i artikel 8.2 b och 8.2 c och för elektricitet i följande fall:

- a) För energiintensiva företag.

Med *energiintensivt företag* avses en företagsenhet som avses i artikel 11, där antingen energiprodukternas och elektricitetens inköpskostnad uppgår till minst 3,0 % av produktionsvärdet, eller den nationella erlagda energiskatten uppgår till minst 0,5 % av förädlingsvärdet. Inom ramen för denna definition får medlemsstaterna tillämpa mer restriktiva begrepp, inbegripet definitioner av försäljningsvärde, process- och sektorsvisa definitioner.

...”

- 9 I artikel 26.1 och 26.2 i samma direktiv föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om åtgärder som vidtagits enligt artiklarna 5, 14.2, 15 och 17.

2. Åtgärder som skattebefrielse, skattenedsättning, skattedifferentiering och återbetalning av skatt enligt detta direktiv kan utgöra statligt stöd och skall i så fall anmälas till kommissionen i enlighet med artikel 88.3 i fördraget.

Upplysningar som lämnats till kommissionen på grundval av detta direktiv befriar inte medlemsstaterna från anmälningsskyldighet i enlighet med artikel 88.3 i fördraget.”

- 10 Artikel 1.1 och 1.2 i rådets direktiv 2008/118/EG av den 16 december 2008 om allmänna regler för punktskatt och om upphävande av direktiv 92/12/EEG (EUT L 9, 2009, s. 12) har följande lydelse:

”1. I detta direktiv fastställs allmänna regler för punktskatt som direkt eller indirekt drabbar konsumtion av följande varor, nedan kallade punktskattepliktiga varor.

- a) Energiprodukter och elektricitet som omfattas av direktiv 2003/96/EG.

...

2. Medlemsstaterna får påföra andra indirekta skatter på punktskattepliktiga varor för särskilda ändamål, förutsatt att dessa skatter är förenliga med gemenskapens regler om punktskatt eller mervärdesskatt i fråga om bestämning av skattebas, skatteberäkning, skattskyldighet och övervakning, men inte innefattar bestämmelser om undantag från skatteplikt.”

Italiensk rätt

- 11 Genom decreto legislativo n. 26 (lagstiftningsdekret nr 26) av den 2 februari 2007 (ordinarie tillägg till GURI nr 68, av den 22 mars 2007) införlivades direktiv 2003/96 med den nationella rättsordningen.
- 12 I decreto-legge n. 83 (lagdekret nr 83) av den 22 juni 2012 (ordinarie tillägg till GURI nr 147, av den 26 juni 2012), som i ändrad lydelse omvandlats till lag (nedan kallat lagdekret nr 83/2012) föreskrivs brådskande åtgärder för tillväxt i landet.

- 13 Artikel 39 i lagdekret nr 83/2012 har rubriken ”Villkor för översyn av systemet för punktskatter på elektricitet och energiprodukter och de allmänna kostnaderna för elsystemet för energiintensiva företag – Särskilda bestämmelser om avgifter för energiintensiva industriföretag”. Artikel 39.1–39.3 har följande lydelse:

”1. Ekonomi- och finansministern antar i samråd med ministern för ekonomisk utveckling, senast den 31 december 2012, ett eller flera dekret som med tillämpning av artikel 17 i direktiv 2003/96 ... definierar energiintensiva företag på grundval av villkor och kriterier som rör miniminivåer för förbrukning och inverkan av energikostnaderna på värdet av företagets verksamhet.

2. De dekret som avses i punkt 1 är avsedda att fastställa ett förenklat och rättvist punktskattesystem för elektricitet och energiprodukter som används som bränsle, med iakttagande av de villkor som anges i direktiv 2003/96 ... Detta system ska säkerställa att skatteintäkterna upprätthålls.

3. Inom 60 dagar från det att de dekret antagits som avses i punkt 1, slår myndigheten för elenergi och gas fast de nya belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet, och kriterierna för fördelning av slutkonsumenternas betalningsbörda, så att definitionen av energiintensiva företag i de dekret som avses i punkt 1 beaktas och så att de villkor som avses i punkt 2 beaktas, i enlighet med de riktlinjer som ministern för ekonomisk utveckling slagit fast ...”

- 14 Decreto ministeriale – Definizione delle imprese a forte consumo di energia (ministerdekret – Definitionen av energiintensiva företag), av den 5 april 2013 (GURI nr 91 av den 18 april 2013), antogs för att genomföra artikel 39 i lagdekret nr 83/2012.
- 15 I artikel 3 i detta ministerdekret föreskrivs att omräkningen av de allmänna kostnaderna för elsystemet har till syfte att ett system som ger energiintensiva företag lätnader ska inrättas efter det att de ministeriella riktlinjer har antagits som avses i artikel 39.3 i lagdekret nr 83/2012. I artikel 3.2 i samma ministerdekret anges att ”de allmänna kostnaderna för elsystemet ska omräknas på så sätt att en nedsättning sker gradvis mot bakgrund av elförbrukningen ...”, i förekommande fall även med hänvisning till de verksamhetsområden som anges genom en ATECO-kod [ett nationellt system för klassificering av ekonomisk verksamhet].”
- 16 Riktlinjerna från ministern för ekonomisk utveckling av den 24 juli 2013 antogs i syfte att genomföra artikel 39.3 i lagdekret nr 83/2012 och artikel 3 i nämnda ministerdekret. Genom dessa riktlinjer överläts omräkningen av de belopp som ska betalas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet till el- och gasmyndigheten (numera el-, gas- och vattenmyndigheten) och energislukande (energiintensiva) företag i tillverkningsindustrin förbehålls de lätnader som avses i nämnda artikel 3.
- 17 Dessa riktlinjer har genomförts genom tre beslut från el- och gasmyndigheten, som antogs i oktober år 2013 och som innebar att endast företag i tillverkningsindustrin omfattades av dessa lätnader.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 18 Stiftelsen är ett institut som erbjuder sjukhusvård och bedriver medicinsk forskning, bland annat på området för tillhandahållande av hälso- och sjukvårdstjänster. Enligt den hänskjutande domstolen omfattas detta institut av begreppet företagsenhet i den mening som avses i artikel 11 i direktiv 2003/96.
- 19 Under år 2014 väckte stiftelsen talan vid Tribunale amministrativo regionale della Lombardia (regional förvaltningsdomstol i Lombardiet) och yrkade ogiltigförklaring av de beslut varigenom de behöriga myndigheterna hade slagit fast att stiftelsen inte skulle omfattas av systemet för skattelättnader med avseende på de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet. Nämnda domstol avvisade stiftelsens talan på grund av att fristen för att väcka talan hade överskridits.

- 20 I målet om överklagande fann Consiglio di Stato (Högsta förvaltningsdomstolen, Italien) att stiftelsens överklagande kunde upptas till prövning. Consiglio di Stato prövade således målet i sak, vilket bland annat rör unionsrättsliga frågor.
- 21 Den hänskjutande domstolen bedömer att den kan avgöra de frågor som rör artiklarna 107 och 108 FEUF i det nationella målet utan att ställa någon tolkningsfråga till EU-domstolen. Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 17.1 i direktiv 2003/96.
- 22 Den hänskjutande domstolen anser att det är oklart om de lättnader som rör de allmänna kostnaderna för elsystemet omfattas av tillämpningsområdet för artikel 17.1 som avser skattenedsättningar. Den har härvidlag förklarat att nämnda kostnader är avsedda att finansiera mål av allmänintresse, såsom främjande av förnybara energikällor (komponent A3) och energieffektivitet (komponent UC7), kostnader för kärnsäkerhet och ersättningar för användning av mark (komponenter A2 och MCT), systemet med särskilda avgifter för det statliga järnvägsbolaget FS (komponent A4), ersättning som är avsedd för små företag inom elsektorn (komponent UC4), stöd till forskning avseende elsektorn (komponent A5) samt täckande av "elbonus" (komponent As) och de lättnader som beviljats energiintensiva företag (komponent Ae). Enligt den hänskjutande domstolen ska de allmänna kostnaderna för elsystemet betalas av elkonsumenterna och fördelas mellan dem, däribland företag, genom att dessa kostnader utgör en del av deras elfakturor.
- 23 I den mån som de lättnader som rör de allmänna kostnaderna för elsystemet ska anses utgöra skattenedsättningar, har den hänskjutande domstolen sökt klarhet i om artikel 17.1 i direktiv 2003/96 gör det möjligt för de medlemsstater som inför sådana nedsättningar med stöd av den bestämmelsen att bevilja dessa endast med avseende på vissa energislukande företag som är verksamma inom de sektorer som de nationella myndigheterna anger, i syfte att uppnå mål av allmänintresse.
- 24 Mot denna bakgrund beslutade Consiglio di Stato (Högsta förvaltningsdomstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:
- "1) Omfattas nationella bestämmelser (såsom de som är aktuella i detta mål) som dels innehåller en definition av energiintensiva företag som är förenlig med definitionen i direktiv [2003/96], dels förbehåller denna typ av företag fördelar vad gäller de belopp som ska betalas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet (men inte fördelar när det gäller beskattningen av energiprodukter och elektricitet i sig) verkligen av tillämpningsområdet för nämnda direktiv?
- 2) Utgör unionsrätten, och i synnerhet artiklarna 11 och 17 i direktiv [2003/96], hinder för lagbestämmelser och förvaltningspraxis (som de som gäller i den italienska rättsordningen och är beskrivna inom ramen för förevarande beslut att begära förhandsavgörande) som dels innebär att ett system med lättnader för förbrukning av energiprodukter (elektricitet) för energiintensiva företag enligt ovannämnda artikel 17 införs, dels begränsar möjligheten att komma i åtnjutande av sådana lättnader till att gälla endast energiintensiva företag i tillverkningsindustrin och neka företag i övriga branscher motsvarande lättnader?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 25 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 17.1 i direktiv 2003/96 ska tolkas på så sätt att de lättnader som enligt nationell rätt ges energiintensiva företag, såsom de definieras i den bestämmelsen, med avseende på belopp, såsom de som är i fråga i det nationella målet, som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet, omfattas av begreppet skattenedsättningar.

- 26 Svaret på den frågan beror på om de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet är av skattekaraktär och närmare bestämt om de utgör sådan indirekt skatt som avses i artikel 4.2 i direktiv 2003/96.
- 27 I artikel 17.1 i det direktivet anges att en förutsättning för att tillämpa skattenedsättning för förbrukning av energiprodukter och elektricitet är att de minimiskattenivåer som föreskrivs i detta direktiv iakttas. Vidare definieras i artikel 4.2 i direktiv 2003/96 begreppet skattenivå, med avseende på det direktivet, på så sätt att det ska anses utgöra det samlade belopp som påförts i form av alla indirekta skatter.
- 28 Den italienska regeringen anser att de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet inte är av skattekaraktär utan utgör avgifter. Beloppen omfattas nämligen av eltaxan.
- 29 Det ska emellertid erinras om att det ankommer på domstolen att på grundval av pålagans objektiva kännetecken – och utan hänsyn till hur pålagan betecknats i nationell rätt – fastställa huruvida det i unionsrättsligt hänseende rör sig om en skatt, avgift, tull eller annan påлага (se dom av den 12 december 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, punkt 107, och dom av den 24 juni 2010, *P. Ferrero e C. och General Beverage Europe*, C-338/08 och C-339/08, EU:C:2010:364, punkt 25).
- 30 Således ska de objektiva kännetecknen hos de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet undersökas närmare.
- 31 Det ska för det första framhållas att, såsom följer av beslutet om hänskjutande, de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet föreskrivs i italiensk rätt, bland annat i artikel 39.3 i lagdekret nr 83/2012.
- 32 Dessutom ska det, för att man ska kunna slå fast att de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet utgör en skatt, föreligga en skyldighet att erlagga dessa belopp och de behöriga myndigheterna ska vidta åtgärder gentemot den skattskyldige om denna betalningsskyldighet inte fullgörs. Det ska noteras att när det är fråga om en indirekt skatt är det inte nödvändigtvis slutkonsumenten på vilken nämnda belopp har övervältrats som har en rättslig skyldighet att erlagga skatten (se, analogt, beträffande mervärdesskatt, dom av den 14 januari 2016, *kommissionen/Belgien*, C-163/14, EU:C:2016:4, punkt 44).
- 33 Så förefaller vara fallet med avseende på de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet. Mot bakgrund av den italienska regeringens yttranden synes de enheter som använder elsystemet ha en rättslig skyldighet att erlagga dessa belopp till utjämningsfonden för elsektorn. Det ankommer emellertid på den hänskjutande domstolen att fastställa att det verkligen föreligger en sådan skyldighet och att de behöriga myndigheterna kontrollerar att denna skyldighet fullgörs.
- 34 För det andra är, enligt beslutet om hänskjutande, de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet inte med nödvändighet avsedda att finansiera elproduktion och elleverans utan mål av allmänintresse, enligt de fördelningskriterier som myndigheterna fastställt på grundval av riktlinjerna från ministern för ekonomisk utveckling av den 24 juli 2013 och besluten från el- och gasmyndigheten som antogs i oktober år 2013 inom ramen för det nationella elsystemet. Bland målen av allmänintresse återfinns främjande av förnybara energikällor och energieffektivitet, kärnsäkerhet och ersättningar för användning av mark, systemet med särskilda avgifter för det statliga järnvägsbolaget, ersättning som är avsedd för små företag inom elsektorn, stöd till forskning avseende elsektorn samt täckande av "elbonus" och de lättnader som beviljats energiintensiva företag.

- 35 Det ska härvidlag framhållas att den omständigheten att de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet inte är avsedda för den allmänna statsbudgeten, utan såsom den italienska regeringen har angett, i stället inbetalas till utjämningsfonden för elsektorn, i syfte att utbetalas till vissa kategorier av aktörer med avseende på viss användning, inte i sig kan utesluta att de omfattas av beskattningens område (se, analogt, dom av den 15 april 2010, CIBA, C-96/08, EU:C:2010:185, punkt 23).
- 36 För det tredje, vad närmare beträffar indirekta skatter, ska det framhållas att sådana skatter i normalfallet övervältras på slutkonsumenten av den tillhandahållna varan eller tjänsten genom att de inkluderas i det belopp som anges i den faktura som nämnda slutkonsument erhåller (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 januari 2016, kommissionen/Belgien, C-163/14, EU:C:2016:4, punkt 39).
- 37 Den hänskjutande domstolen har härvidlag angett att de allmänna kostnaderna för elsystemet ska betalas av elkonsumenterna och fördelas dem emellan, vilket inbegriper företag, genom att kostnaderna återfinns i deras elfakturor. Detta bekräftas i artikel 39.3 i lagdekret nr 83/2012, enligt vilken de belopp som ska erläggas för att täcka dessa kostnader övervältras på slutkonsumenterna.
- 38 Det står dessutom klart att nämnda belopp hänför sig till den elektricitet som förbrukats, eftersom de allmänna kostnaderna för elsystemet, enligt artikel 3.2 i ministerdekretet av den 5 april 2013, nedsätts gradvis mot bakgrund av elförbrukningen.
- 39 Av dessa skäl kan inte de belopp som ska erläggas för att täcka nämnda kostnader jämföras med den skatt som var i fråga i det mål som gav upphov till domen av den 4 juni 2015, Kernkraftwerke Lippe-Ems (C-5/14, EU:C:2015:354). I den domen slog domstolen fast att skatten i fråga inte kunde anses ha beräknats direkt eller indirekt på kvantiteten av elektricitet när den frisläppts för förbrukning, i den mening som avses i artikel 4.2 i direktiv 2003/96. Domstolen drog den slutsatsen mot bakgrund av vad som angetts i punkterna 62 och 63 i samma dom. Av de punkterna följer att nämnda skatt bland annat skulle beräknas med beaktande av den mängd kärnbränsle som använts vid elproduktionen och att den mängd elektricitet som produceras inte direkt är beroende av mängden använt kärnbränsle. Skatten i fråga kunde således tas ut utan att elektricitet nödvändigtvis hade producerats, och följaktligen utan att sådan hade konsumerats.
- 40 Mot bakgrund av det ovanstående konstaterar domstolen, med förbehåll för den hänskjutande domstolens prövning av de faktiska omständigheterna och de aktuella nationella bestämmelserna, att de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet utgör indirekta skatter, i den mening som avses i artikel 4.2 i direktiv 2003/96.
- 41 I den mån som de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet anses utgöra indirekta skatter, ska dessutom, såsom kommissionen har påpekat i sina skriftliga yttranden, de villkor iakttas som uppställs i unionsrätten beträffande sådana produkter som elektricitet som, i enlighet med artikel 1.1 i direktiv 2008/118, omfattas av de allmänna regler för punktskatt som fastställs i det direktivet.
- 42 Elektricitet kan, i enlighet med artikel 1.2 i samma direktiv, vara föremål för andra indirekta skatter än punktskatter förutsatt att dessa skatter dels har ett eller flera särskilda ändamål, dels är förenliga med de regler som är tillämpliga på punktskatt eller mervärdesskatt vad gäller bestämning av skattebas, skatteberäkning, skattskyldighet och övervakning, men inte innefattar bestämmelser om undantag från skatteplikt.
- 43 Det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva om de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet uppfyller dessa villkor.

- 44 Av det anförda följer att den första frågan ska besvaras enligt följande. Artikel 17.1 i direktiv 2003/96 ska tolkas på så sätt att de lättnader som enligt nationell rätt ges energiintensiva företag, såsom de definieras i den bestämmelsen, med avseende på belopp, såsom de som är i fråga i det nationella målet, som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet, omfattas av begreppet skattenedsättningar, med förbehåll för den hänskjutande domstolens prövning av de faktiska omständigheter och de nationella bestämmelser som ligger till grund för domstolens svar.

Den andra frågan

- 45 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 17.1 i direktiv 2003/96 ska tolkas på så sätt att den utgör hinder för nationella bestämmelser i vilka skattenedsättningar för elförbrukning till förmån för energiintensiva företag, i den mening som avses i den bestämmelsen, endast föreskrivs för företag inom tillverkningsindustrin.
- 46 Det följer härvidlag av beslutet om hänskjutande att enligt de nationella bestämmelser som är aktuella i det nationella målet är det endast de "energislukande" företag som är verksamma inom tillverkningsindustrin som ges lättnader med avseende på de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet.
- 47 Enligt artikel 17.1 a i direktiv 2003/96 får medlemsstaterna tillämpa skattenedsättning för elförbrukning till förmån för energiintensiva företag, under förutsättning att ett genomsnitt av de minimiskattenivåer som föreskrivs i det direktivet iakttas för varje företag.
- 48 I samma bestämmelse definieras även begreppet energiintensivt företag. Det preciseras att medlemsstaterna inom ramen för denna definition får tillämpa mer restriktiva begrepp, inbegripet definitioner av försäljningsvärde, process- och sektorsvisa definitioner.
- 49 Härav följer att medlemsstaterna enligt den bestämmelsen har rätt att besluta att skattenedsättningar för energiintensiva företag ska förbehållas sådana företag inom en eller flera sektorer. Följaktligen utgör den bestämmelsen inte hinder för sådana nationella bestämmelser, såsom de som är i fråga i det nationella målet, där det föreskrivs att lättnader med avseende på de belopp som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet endast ges inom tillverkningsindustrin.
- 50 De mål som eftersträvas med direktiv 2003/96 utgör stöd för denna tolkning. Det följer nämligen av skälen 9 och 11 i det direktivet att det har till syfte att ge medlemsstaterna ett visst utrymme för att utforma och genomföra en politik som är anpassad till deras nationella förhållanden och att det ankommer på medlemsstaterna att besluta om skattesystem som inrättas i samband med genomförandet av detta direktiv.
- 51 Domstolen understryker emellertid att den omständigheten att sådana nationella bestämmelser såsom de som är i fråga i det nationella målet och som innebär att skattenedsättningar endast ges inom en viss sektor, inte strider mot artikel 17.1 i direktiv 2003/96, inte påverkar bedömningen av om bestämmelserna i fråga utgör statligt stöd, vilket framgår av artikel 26.2 i samma direktiv. Såsom den hänskjutande domstolen uttryckligen har påpekat är denna fråga dock inte föremål för förevarande begäran om förhandsavgörande.
- 52 Av det anförda följer att den andra frågan ska besvaras enligt följande. Artikel 17.1 i direktiv 2003/96 ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för nationella bestämmelser i vilka skattenedsättningar för elförbrukning till förmån för energiintensiva företag, i den mening som avses i den bestämmelsen, endast föreskrivs för företag inom tillverkningsindustrin.

Rättegångskostnader

- 53 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (nionde avdelningen) följande:

- 1) **Artikel 17.1 i rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet ska tolkas på så sätt att de lättnader som enligt nationell rätt ges energiintensiva företag, såsom de definieras i den bestämmelsen, med avseende på belopp, såsom de som är i fråga i det nationella målet, som ska erläggas för att täcka de allmänna kostnaderna för elsystemet, omfattas av begreppet skattenedsättningar, med förbehåll för den hänskjutande domstolens prövning av de faktiska omständigheter och de nationella bestämmelser som ligger till grund för domstolens svar.**
- 2) **Artikel 17.1 i direktiv 2003/96 ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för nationella bestämmelser i vilka skattenedsättningar för elförbrukning till förmån för energiintensiva företag, i den mening som avses i den bestämmelsen, endast föreskrivs för företag inom tillverkningsindustrin.**

Underskrifter